

Николай Лилиев

Ти сплиташ в упоение
ресници...

Студена е душата ми, царице,
любов не ще обвърже моя път!

Николай Райнов

Ти сплиташ в упоение ресници
и не съзираш она смъртен кът,
над който тъмна реч ще изрекат
на бледна смърт пленителните жрици.

Безследни в твоя поглед ще заспят
на плаха вечер плахите зарници,
студена е душата ми, царице,
любов не ще обвърже моя път!

Под моя праг ранила е нощта,
огромно слънце в моя свят залязва,
и моят рог отдавна протръби.

Сред сините пустини на скръбта
безстрастно мрачен схимник ще разказва
гибелността на лихи две съдби.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7786>]